

**הנערה בת היפו קיימה יחסים עם חברים
לכיתה וידיד מבוגר, ואת יום הולדתה
היזו חגגה באורגיה. מי עבר על החוק?**

שעשועי הטיינות

עד 16, עונש חמור. בין 16 ל-17, עונש קל. מיזו הכל מותר

הנחיות היועץ המשפטי לממשלה	בעילת קטינות
1 באייר תשל"א 1 במאי 1971	50.047

בעילת קטינות

1. הכעיפים 152(1)(ג) ו-152(3) לפקודת החוק הפלילי 1936 קובעים:
"152 (1) כל אדם -

- (א) ...
- (ב) ...
- (ג) ...

הבועל שלא כחוק ילדה, או השוכב משכבי אשה עם ילד, והם למטה מגיל שש-עשרה - ייאשם בפסע ויהיה צפוי למאסר 14 שנים...

בתנאי שאם נאסם אדם בבעילת ילדה שלא כחוק עפ"י פסקה (ג) של סעיף זה תהיה הגנה מכפקת בפני אספה זו אם יוכח לכית המשפט שכפניו הובאה הקאשמה שהיחה לנאשם כיבה סבירה להאמין שהילדה היחה בת 17 שנה, ואם יוכח שהיחה לו סיבה סבירה לתאמין שגיל האשה היה בין 16 ל-17 שנה - לא ישא בעונש גדול מהאמור בסעיף (3).

"152 (3) כל הבועל נערה שהיא למטה מגיל 17 והיא אינה אשתו - דינו מאסר 5 שנים, זולת אם היה לו יסוד סביר להאמין שהנערה היחה למעלה מגיל 17."

2. כל תיק המתייחס עפ"י הראיות הכלולות בו לסעיפים הנ"ל, ייבחן על-פי נסיבותיו המיוחדות, אך ניתן לקבוע מרוש כי במקרים בהם מדובר על נער ונערה:

- א. מאותה קבוצת גיל;
- ב. כאשר הבעילה נעשית בהסכמה;
- ג. ללא איום, לחץ או תרמית;
- ד. כתוצאה מיחסי רעות רגילים;
- ה. ללא ניצול מעמד עדיף, כגון כפיפות בעבודה וכיוצא בזה,

ניתן לסגור את התיק מחוסר ענין ציבורי.

3. את האמור בסעיף 2 יש לקרוא ככפיפות לסייג הנוסף הבא:

ניתן להניח כי עלול להיות שוני בין התוצאות העלולות לנבוע בשכבות חברתיות שונות מאי-נקיטת הליכים ע"י המדינה. פירושו של דבר הוא כי, למרות הרצון ליצור ככל האפשר, אחידות בגישה, עלול להיות לפעמים שוני במהות ההחלטה בהתחשב באיזור האירוע ובישיות מסוימות הנוהגות בו.

מוצע להיעזר, במידת הצורך, בתפקיר של שירות הכבדן, לפני ההחלטה אם לנקוט בהליכים כשפטיים או לאו.

לעולם לא אשכח את יום-הולדתי ה-17!
זו היחה הפעם הראשונה שהשתתפתי באורגיה!

רות קראה את המילים שוב ושוב, ולא האמינה למראה עיניה. היה זה בוקר חם, לפני ראשה-שנה. היא נכנסה, כדרכה, לסדר את חדרה

של בתה, אורנית בת ה-17. היא ערמה בגדים מלוכלכים בצד אחר על הריצפה, ועיתונים, ספרים וניירות בצד שני. עיניה נתקלו ביומן כרוך בכריכה קשה, שעליה היה מצוייר הכלב סנופי. רות הניחה את היומן על יתר העיתונים והספרים והמשיכה בעבודתה. אולם משהו משך אותה אל היומן.

אורנית, בת יחידה ומפונקת, נולדה כאשר הוריה היו כבר בגיל מתקדם. היא ידעה שהיא כבת-יעים של ההורים, וניצלה זאת. תמיד קיבלה את הבגדים היפים ביותר ואת הצעצועים הרבים ביותר. כאשר למדה לכתוב ולקרוא החלה אורנית מנהלת יומן. את היומנים הראשונים נהגה לקרוא באוזני הוריה ליד שולחן-האוכל. היא רשמה בהם רכילות מבית-הספר, תקצירים של הסרטים שראתה בטלוויזיה, והערות מרושעות על מוריה. בבית התחילו להתלוצץ שאורנית איננה עושה שום דבר בלי להנציחו ביומנה.

השנים עברו ואורנית סיימה את בית-הספר היסודי. מיכנסי הג'ינס שלבשה היו קצת יותר הדוקים משל האחרות, וחולצותיה קצת יותר פתוחות. היא החלה מאפרת את עיניה אפילו לפני לכתה לבית-הספר.

למרות הבגרות המוקדמת, המשיכה לנהל את יומנה מדי יום ביומו. ההורים היו רואים אותה רושמת רשימות ארוכות ביומן מדי ערב, לפני שהלכה לישון. אומנם, על כריכת היומן התנוסס תמיד אותו הכלב סנופי אך אורנית הפסיקה לקרוא את יומנה להוריה. את סודותיה שמרה לעצמה.

ההורים לא היו מודאגים. הם ידעו כי זהו דרכו של עולם, נערות מתבגרות ומוצאות עניין בנערים. הרבה נערים היו מבקרים את אורנית בביתה מאז נכנסה לבית-הספר התיכון. ההורים הירשו לנערים לשהות בבית עד שעה מאוחרת, אך כשיצאה לבלות היחה חייבת לחזור הביתה